

[Gregersen.]

fik lov til og mulighed for at foretage en naturlig opsparing.

Den skete ødelæggelse af pengevæsenet, den stadige forringelse af kroneværdien opfordrer jo heller ikke til at spare. Det eksempel, det ærede medlem hr. Elgaard fremdrog, om manden med de 10 000 kr., der skulle købe sig et hus — han har tegnet livsforsikring for pengene, og så er de, den dag han skal bruge dem, meget, meget lidt værd —, opfordrer jo heller ikke til at spare. Når et lands pengevæsen ødelægges, er det ikke noget, der sker af sig selv. Orden eller uorden i pengevæsenet bestemmes af den politik, der føres, og inflationen er de skiftende regeringers arbejdsresultat. Statens letsindige tilskuds- og lånepolitik forøger stadig pengemængden og driver priserne op.

Professor Jørgen Pedersen hævder, at det som regel vil kunne påvises, at den egentlige inflation opstår som følge af en vedholdende kreditgivning, enten direkte fra centralbankerne til erhvervslivet på ikke-forretningsmæssig basis eller, hyppigst, ved kreditgivning til egen eller fremmede regeringer. Det er også det, der er sket herhjemme. Man har befordret en kreditgivning, en pengeregulering, som bankerne aldrig af egen drift ville have formidlet. Staten har f. eks. optaget lån til gængs rente og spredt pengene ud igen i tilskud og gaver eller lån til en langt lavere rente, end den selv har givet. Vi har jo to diskontoer her i landet, nationalbankens til 5 pct. og statens til omkring et par procent, hvis den da ikke giver lån, der er både rente- og afdragsfri. Jeg har igennem finansudvalget forespurgt, hvor stort statens tab ved denne form for bankvirksomhed kunne skønnes at være. Det er længe siden, jeg spurgte, og der er også nok længe til, jeg får svar.

Til slut skal jeg henstille til denne liberaliseringsregering, at den i dette efterår ophæver kaffe- og sukkerrationeringen, ligesom vi sidste efterår ophævede smørrationeringen. Det vil naturligvis af de restriktionslystne blive hævdet, at hvis det sker, vil det gå galt med økonomien, sådan sagde man også i fjor. Ja, man tog endogså så tungt på det, at et helt ministerium, endda det mest mandstærke, vi nogensinde har haft, ikke turde tage ansvaret for Danmarks økonomiske politik, hvis smørrationeringen skulle bortfalde. Det gjorde den, og der skete ikke noget katastrofalt af den grund, ikke ved at smørret blev givet frit og heller ikke ved, at ministeriet Hedtoft faldt. Landets økonomiske termometer sank ikke af den grund.

Det ærede medlem hr. Elgaard har rede-

gjort for, at hjemmeforbruget af smør øgedes fra 18 til 22 mill. kg, altså med 4 mill. kg, og det kan hertil føjes, at samtidig øgedes vor eksport af fedt i tidsrummet fra den 1. januar til den 14. oktober 1951 med 8 500 t fedt, altså en dobbelt så stor eksport, kan det se ud til, som merforbruget af smør udgjorde herhjemme.

Men tvangskonomerne har vanskeligt ved at operere med den tankegang, at folk selv kan gøre fornuftige indkøb for deres egne penge, og de er ivrige efter at påtvinge sig selv som barnepiger. De folk, der påstår, at kaffeforbruget vil fordobles, hvis rationeringen ophæves, må være folk med pæne indtægter. Jeg tror ikke, det vil ske i de tusinder af hjem. De kaffepriser, der må betales, opfordrer ikke til fordobling af forbruget, og i de hjem, hvor det sker, betyder det afsavn på andre områder, mindreforbrug på andre områder og en tilsvarende mindre indførsel. Man kan jo ikke købe to gange for de samme penge, heller ikke i udlandet. Lad det blive folks egen sag, og lad os nu — 6 år efter krigen — lade barnepigesystemet falde.

Aksel Larsen: Den debat, der er indledt i dag, og som skulle være en årlig kulegravning af Danmarks økonomiske og politiske problemer, blev startet af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som læste nogle af venstres valglofter fra i fjor efterår op og pletvis påpegede, at venstre ikke alene ikke har holdt sine løfter, men har handlet stik imod dem. Det er ingen sensation. Det er skik og brug, ja, det er typisk for den danske afart af demokrati, at ikke alene venstre, men de fleste partier herhjemme i deres programmer og valgmanifeste strør om sig med løfter og bryder løfterne, når mandaterne mere eller mindre er reddet hjem. Demokrati er et misbrugt ord. Rigtigt demokrati kan ikke eksistere i et kapitalistisk samfund, hvor et fåtal ejer produktionsmidlerne og det store folkeflertal kun ejer retten til at blive udbyttet. Det ville være nyttigt, om vi selv under den begrænsede form for demokrati, vi har her i Danmark, kunne få indført den skik, at partierne ikke nøjedes med polemisk at påpege enkelte punkter i andre partiers programmer og de dertil svarende løftebrud, men om partierne ikke alene gjorde sig det til regel, men fik forpligtelse til selv fra tid til anden at opløse deres egne programmer og redegøre for, hvordan deres politik forholder sig til deres egne programmer og valglofter. Det kommunistiske parti er det eneste parti her i Danmark, som under valgkampagnerne går ud og siger til vælgerne: tag